

Eerst gedurende de veertiger jaren zijn de Nederlandsche Gereformeerden zich meer opzettelijk met het congregationalisme gaan inlaten. Niet bepaalde verschijnselen in het eigen land hebben hun daartoe aanleiding verschaft. De oorzaak van dit optreden moet echter worden gezocht in den gang der Engelsche gebeurtenissen. In Engeland geraakten Koning en Parlement met elkander in botsing, voerde een burgeroorlog straks tot het protectoraat van Cromwell en werden, met Cromwell, de Independenten op kerkelijk gebied een tijdlang oppermachtig. Reeds direct bij het ontstaan van deze verwickelingen was van verreikende beteekenis het besluit van het Parlement om het episcopaat in de Staatskerk af te schaffen. Natuurlijk moest toen het oude stelsel door een nieuwen vorm van kerkregeering worden vervangen. Een zelfstandige beslissing werd in dezen door het Parlement niet genomen. Het riep voor dit doel de medewerking in van een vergadering, bestaande uit vrome en geleerde theologen, die, behalve in andere kwesties, ook in deze zaak van advies hadden te dienen. Nadat op reeds eerder genomen besluiten in dezen zin de goedkeuring des Konings niet was verkregen, besloot het Parlement eindelijk den 12den Juni 1643 deze vergadering samen te roepen. Zoo begon op den 1sten Juli van dat jaar de vermaarde synode van Westminster of, gelijk zij toentertijd meestal werd genoemd, de synode van Londen, haar werkzaamheden.²⁵

Met bijzondere belangstelling sloeg men in Nederland den loop dezer gebeurtenissen gade. De talrijke blauwboekjes, welke gedurende die jaren het licht zagen, bewijzen het.²⁶ Voor een niet gering deel waren het staatkundige overwegingen, welke dat interesse beheerschten. Maar toch waren er ook velen, die vooral uit kerkelijk gezichtspunt de zaken beschouwden. Nergens was dit misschien in zoo sterke mate het geval als in Zeeland, en dan weer speciaal op Walcheren. Daar werd het eerst — in den kerkeraad van Middelburg kwam het on-